

Patru vinovați și mărturisirea lor

«*Am păcătuît*», a exclamat Balaam, ghicitorul, când a căzut în genunchi înaintea Îngerului DOMNULUI, care stătea în fața lui cu sabia scoasă în mână (Numeri 22.34).

Balaam era un om religios. El cunoștea bine Numele sfânt al DOMNULUI și avea o faimă de profet. El a ieșit să-L întrebe pe Dumnezeu și susținea că putea să procedeze numai așa cum îi îngăduia Dumnezeu. El avea și dorințe bune: «Sufletul meu să moară de moartea celor drepti», a exclamat el în una din spusele sale, «și sfârșitul meu să fie ca al lor!» [Numeri 23.10].

Dar sub aparența religioasă se ascundea o inimă care nu-L iubea nici pe Dumnezeu, nici pe poporul Său. Motivul care îl determina să-L întrebe pe Dumnezeu era o ofertă de bogăție și onoare, făcută lui, pentru cazul că-l va blestema pe poporul lui Dumnezeu. De fapt, avea el nevoie în acest caz să-L întrebe pe Dumnezeu? Dacă L-ar fi iubit pe Dumnezeu, atunci ar fi dat înapoi cu totul de la sine la gândul să blesteme poporul acestui Dumnezeu. În plus, Dumnezeu îi spusese limpede și deslușit din capul locului când căpeteniile lui Balac, împăratul Moabului, au apărut în casa lui: «Să nu mergi cu ei; să nu blestemi poporul, pentru că *ei sunt binecuvântați*». Dar pentru Balaam nu era important să îndeplinească porunca lui Dumnezeu, ci să se îmbogățească. El se lăsa pradă lăcomiei. El dorea «răspłata nedreptății» [2 Petru 2.15], care i se oferise și urmărea o stea rătăcitoare, ca un om ai cărui ochi sunt orbiți și de aceea nu poate să-și dea seama încotro merge.

Când Dumnezeu i-a permis în cele din urmă să plece, pentru a transforma blestemul intenționat în binecuvântare, Balaam s-a grăbit să profite de permisiune în interesul său. Și-a înșeuat măgărița și a plecat călare. În continuare, pe parcursul povestirii vedem cum Dumnezeu Se opune profetului pe propriul său drum dăunător, ca să-l dojenească. Îngerul DOMNULUI i Se așază în cale cu o sabie scoasă, dar Balaam, orbit de strălucirea aurului așteptat și dorit așa de fierbinte, nu-L vede. De două ori îi salvează măgărița viața, care a observat arătarea. A treia oară n-a putut să se ferească și s-a culcat sub călărețul ei. Când acesta îi dă lovituri mânioase, Dumnezeu a deschis gura animalului. «O măgăriță necuvântătoare, vorbind cu glas omenesc, a oprit nebunia profetului» [2 Petru 2.16]. Dar nici chiar lucrul acesta nu-l face pe omul orbit să-și vină în fire. În cele din urmă, Dumnezeu îi deschide ochii forțat. El vede Îngerul stând în fața lui cu sabia scoasă și aude cuvintele: «Pentru ce ți-ai bătut măgărița de trei ori până acum? Iată, am ieșit ca să-ți stau împotriva, deoarece calea pe care mergi este spre prăpăd înaintea Mea. Și măgărița M-a văzut și s-a ferit de Mine de trei ori până acum; dacă nu se ferea de Mine, pe tine te-aș fi omorât negreșit și pe ea aș fi lăsat-o vie» (Numeri 22.32,33). Atunci, în sfârșit, Balaam a izbucnit în mărturisire: «Am păcătuît». Dar mărturisirea nu este autentică, pentru că el adaugă imediat: «Dacă este rău în ochii Tăi, mă voi întoarce». El încă ar vrea să-și urmeze calea lăcomiei păcătoase, numai de i s-ar permite. *I se permite*. El merge mai departe pe drumul său și piere odată cu vrăjmașii DOMNULUI.

O istorie serioasă, cu avertisment serios! Câți n-au strigat deja când le-a fost teamă: «Am păcătuît!» - În calamități de război, în timpul unei furtuni violente, în agonie sau unde și când va fi fost! Cât de multe mărturisiri n-au venit de pe buzele omenești, câte juruințe nu s-au făcut, câte hotărâri bune nu s-au luat, când mâna lui Dumnezeu apăsa greu pe ei, când priveau moartea și judecata eternă în față! Dar apoi, când mâna Sa a fost retrasă, când primejdia trecea, cât de repede erau uitate juruințele și hotărârile, iar oamenii s-au întors pe vechiul lor drum. Da, așa este, drumul spre iad este pavat cu intenții bune. Dar «Nu vă amăgiți: „Dumnezeu nu Se lasă batjocorit!”»

«*Am păcătuît*», a spus Iuda Iscarioteanul, când a aruncat banii pe care îi râvnise și pe care îi obținuse, la picioarele preoților de seamă și a bătrânilor (Matei 27.4).

Și Iuda era un om religios. Mai bine de trei ani fusese cu Isus și cu ucenicii Săi. La religiozitatea sa era așa de puțin de criticat, încât ceilalți ucenici aproape că mai degrabă n-ar fi avut încredere în ei înșiși, decât în el. (Compară cu Ioan 13.21-29.) Dar inima sa nu era sinceră. El era un hoț și mânat de o lăcomie de bani, care omora în el orice simțire mai bună și satan i-a pus îndemânatic lațurile sale. Dacă L-ar preda pe Domnul său în mâinile ucigașilor Săi, ar putea să câștige treizeci de arginți. El a încheiat contractul și totul a mers după dorință. Față de ultima dovadă de har a lui Isus, care i-a întins bucățica înmuiată, satan i-a împietrit inima, iar Iuda și-a dus la îndeplinire îngrozitorul său plan. El L-a sărutat pe Domnul său și a câștigat prețul trădătorului.

Așa cum se năpustește o pasăre de pradă asupra prăzii și nu poate fi alungată, așa l-a cuprins apoi căința disperării pe nefericitul om. «*Am păcătuît*», striga el, dar fără speranță de iertare. Tot ce făcuse și spusese Domnul său în har, nu făcuse decât să-și împietrească inima, așa cum se întărește lutul în lumina strălucitoare a soarelui. Acum năvăleau spaimile iadului asupra sufletului său. Satan și-a desăvârșit lucrarea pentru acest om nenorocit. El s-a dus și s-a spânzurat.

Îngrozitor spectacol! Însăpăimântătoare imagine a unui om care, mereu avertizat, și-a împietrit inima și astfel, în cele din urmă, cade pradă disperării deznădăjduite. Căință și mâhnire au existat la Iuda, dar nu o mâhnire potrivită lui Dumnezeu, care lucrează o pocăință spre mântuire, de care nu-ți pare rău niciodată, ci o sălbatică disperare ce mistuie inima. (Compară cu 2 Corinteni 7.10.) De aceea îndeamnă Cuvântul lui Dumnezeu așa de serios: «*Astăzi, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!*» (Evrei 3.7).

«*Am păcătuît împotriva Domnului*», a spus David, lovit în conștiința sa de cuvântul pe care i-l trimite Dumnezeu prin profetul Său (2 Samuel 12.13).

Era un limbaj asemănător celui pe care îl folosisese Balaam. Cu toate acestea, mărturisirea lui David era de un cu totul alt fel. Nu era efectul fricii trecătoare. Era expresia unei inimi care își recunoștea propria păcătoșenie înaintea lui Dumnezeu, a unei inimi care nu avea un sentiment de vină pentru că îi stăteau în față consecințele căii sale rele, ci care tremura în fața sfînteniei lui Dumnezeu. Aceasta reiese limpede din Psalmul 51, pe care David l-a compus în perioada aceea. El spune în psalm: «*Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuît și am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi*». «*Pentru că nu-Ți place jertfa, altfel aş aduce-o; arderea-de-tot nu-Ți este plăcută. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit. Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și smerită!*» (Versetele: 4, 16, 17).

Mărturisirea lui David venea dintr-o inimă cu adevărat pregătită de pocăință, care era conștientă că nimic din ce ar putea să facă sau să dea, ar putea să-i repare păcatul; și când se gândea la aceasta, duhul său era zdrobit. Dar în contrast cu Iuda, el cunoștea bunătatea lui Dumnezeu și era sigur că Dumnezeu, în mulțimea îndurărilor Sale, nu va disprețui o inimă frântă și zdrobită.

«*Curățește-mă de păcat cu isop*», se ruga el, «*și voi fi curat; spală-mă, și voi fi mai alb decât zăpada*.» Singurul său refugiu era Dumnezeu, tocmai Dumnezeul împotriva Căruia păcătuisese, dar despre care știa, de asemenea, că era dispus să-l spele de orice păcat, astfel încât el va fi mai alb decât albul cel mai orbitor de pe pământ.

Așadar, imediat după mărturisirea sa a urmat și răspunsul lui Dumnezeu: «*Și Domnul Ți-a îndepărtat păcatul: nu vei muri*.» Da, Dumnezeu așteaptă să fie îndurător. El vine prietenos în

întâmpinarea mărturisirii căinței adevărate și pentru aceasta acoperă ce dezvăluie păcătosul înaintea Sa.

«*Am păcătuît*», a strigat fiul pierdut, când se afla în îmbrățișarea tatălui său (Luca 15). Sărutările dragostei acopereau obraji slăbiți. Capul său obosit zăcea pe pieptul tatălui. În fața unei asemenea dragoste, el își simțea păcatul în toată grozăvia sa și în acest sentiment s-a revărsat din străfundul său: «Tată, am păcătuît împotriva cerului și înaintea ta; și nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău».

Cititorule, ai venit deja la Tatăl, ca fiu pierdut, obosit de căutarea zadarnică a fericirii și a bucuriei și deprimat de o conștiință încărcată? Dragostea lui Dumnezeu, așa cum se descoperă ea păcătoșilor, a găsit ea deja intrare în inima ta, a topit-o așa cum se topește zăpada la soare, până s-a topit în mărturisirea sinceră: „Tată, am păcătuît!”?

«Aduceți haina cea mai bună și îmbrăcați-l», a fost răspunsul tatălui la mărturisirea fiului, «și puneți-i un inel în deget și încălțăminte în picioare; și aduceți vițelul cel îngrășat și înjunghiați-l, și să mâncăm și să ne veselim!» Dragostea care se grăbește în întâmpinarea păcătosului are grijă să-l facă potrivit pentru prezența lui Dumnezeu și casa Tatălui, pentru care noi, în noi înșine, suntem complet nepotriviti. Dar pentru aceasta a trebuit Hristos să sufere. El a suferit pentru păcătoși, «Cel drept pentru cei nedreți, ca să ne aducă la Dumnezeu». Și în El, Domnul și Mântuitorul nostru, Îi mulțumim acum «Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină» (1 Petru 3.18; Coloseni 1.12). Cel întors cu căință și îndreptățit în Hristos mărturisește cu mare bucurie: «Am păcătuît și am strâmbat ce era drept și nu mi s-a răsplătit. El mi-a scăpat sufletul ca să nu meargă în groapă și viața mea va vedea lumina» (Iov 33.27,28).

Titlul original: „Vier Schuldige und ihr Bekenntnis”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 160-166.